

”СТРУЧНО И НАУЧНО”

Подела Косова, као идеја, код једне групе "академика", одавно је присутна. Међу њима се налази и бивши председник Југославије,

која је одржана марта, 1946, Миладин је донео следећи закључак: "Не смемо да прихватимо предају Косова и Метохије Албанији. То се посебно

предати Албанији.

Ако су "академци" Брозови саборци и истомишљеници, онда је разумљиво зашто се олако одричу најсветије Српске земље. Пошто је то Милошевић предао у Дејтону, онда је јасно о чему се ради. Једноставно, "академци" треба "стручно", "академски" и "научно" да "обrade" српски народ, дају "благослов" и изврше отцепљење Косова!

Разумљива је присутност Д. Ћосића. Он је већ једну предају српске земље извршио, тако да има праксе, како се то ради. Међутим, треба подсетити и на један рад Добрице Ћосића у Крушевцу, из периода 1945. године. Некадашњи партизански комесар, који се покушао у последње време представити као велики "демократ" и борац за мир, испада да је најобичнији злочинац.

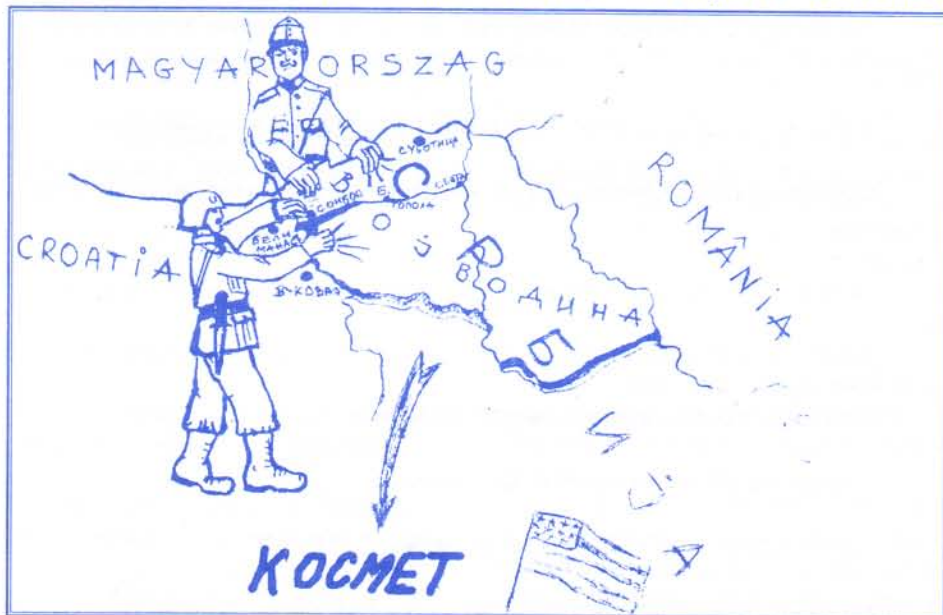
7. новембра, 1944. године Добрица Ћосић је председавао партизанским "РАТНИМ ВОЈНИМ СУДОМ", који је осудио и стрељао 29 недужних Срба, међу којима је било и жена; Загорка М. Илић из Крушевца. Ево још пар имена: Ђино Колувић, кап. бивше југословенске војске и Дражин организатор у тамнићском Срезу; Петар М. Степановић, хемичар завода "Обилићево"; Владимир С. Севалац, учитељ Трг. академије; Милан Јеротијевић, новинар; Милан Никић, адвокат; Илија Голубовић, поткивач; Божидар Јовановић, свештеник... и тако све до броја 29.

Очигледно је да "власт" и Милошевић желе да људима од "знања и ума" пред народом, оперу "професионално" своју издају, као и предају Косова, иселивши претходно, сав српски живаљ.

И сада, овог тренутка, док Србину на Косову и у својој неизвесности, шиптари широм наших градова "смирено" господаре пијацама и нуде свој буреку!

Нека нам је Бог на помоћи, нама, а и њима!!

Ј. П.

Добрица Ћосић, (дао Превлаку). "Академици" Српске академије наука решавање Косова виде у отцепљењу од Србије. Ако су то стварно представници Српске академије, чудно је, да су за решавање Косовског питања прихватили "модел" из 1946. године.

У време покушаја стварања Балканске федерације, (Броз, Е. Хоџа), да би Албанија била присаједињена Југославији, Албанци су прво тражили Косово и Метохију у састав Албаније, а потом присаједињење Југославији. У то време су у Албанији дејствовале две струје: једна Скардарска, коју је предводио Коџ Додзе, а друга елбасанска, која је била против присаједињења Албаније са Југославијом. Поред многих који су учествовали у овој Титовој ујдурми, Косово и Метохија – Албанија – Југославија, (то су: Душан Мугоша, Филип Бајковић, Благо Јовановић, Темпо, и др.) најпоштенији је био Миладин Поповић. Свој искрен наступ, у очувању Косова, платио је главом. Убили су га они, који су то Косово и издали.

На седници Обласног комитета,

односи на Метохију која има 64% српског живља, без обзира на то, што ће Албанија ући у састав Југославије, као седма република. Албанији се пре присаједињења може дати евентуално, део Кососва, односно, шарпланинска област".

Незадовољни Миладиновим ставом, долази до оне друге, Бујанске конференције, о којој се код нас мало говори. На два дана пре убиства Миладина Поповића, Броз, Кардељ, Ранковић и Ђилас, именују га за амбасадора Пољске. Миладин Поповић никада није отишао у Пољску, јер је убијен од стране курира Енвера Хоџе у својој канцеларији, метком у леђа и кроз телефонску слушалицу, у грло, све по налогу Броза. Исте те, 1946. године почеће она позната економска помоћ Албанији, да би наше грађане оставили гладне, јер се шаком и капом носило.

Брозове активности о предаји Косова Албанији у више фаза, датирају од 1944, 45, 46, 47 и 48. године. Позната је Кардељева изјава Сталину, 1947. године да ће Југославија Космет

ПОЛИТИЧКИ ЦИРКУС!

Ових дана гледам политички циркус.

Породично; – са дистанце, кажу, тако је најбезбедније. Животиње су алергичне на људе па се узнемире, могу чак и дресере да поједу. Главна атракција, мали „панда“ Слоба, публика га воли, цукац један, а шатра пуна као да нема ни једног цукаца. Овај политички циркус много је организованiji од мог. Тамо се зна ко шта ради. Код њих нема грешака, грешке се плаћају сменом кадрова. Тако сваки на дан по две представе, а недељом иде и трећа. На екранима су увек насмејани. Срећни су кад добију аплауз, а забринути кад публика ћути: одмах почну обећавати.

Годинама гледам политички циркус, памтим им и најбоље тачке. Оне се не мењају, стално се репризирају на РТС-у. Закупили су сва три канала. Најбоље тачке скидају се онда када се направи боља тачка. А и тада се поштују легенде, прича се о подвизима, помињу се јунаци (брачни пар Чаушевску), хвале се прошлости. А народ, ко народ, све на брзину. Скидамо се са програма кад смо најбољи. Све легенде, јунаке, гледамо да укаљамо што пре, да би измислили нове. Имамо кратко памћење, а историја нам почиње испочетка, са сваким новим уредником и редитељем. Могућност да греше, за њих је занемарљива. Где да им се дешавају грешке, па они су циркус. Кловнови који по цео дан вежбају и тренирају, засмејавају народ.

Ја отворим очи, гледам лево и десно, чувам леђа по систему „памет у главу а позадина уза зид“, јер никад се незна, циркус је то. Ја отворим очи, на екрану неко непредвиђен ван представе. Па мало мрак, па нема тона, а онда камера мало швенковала и промашила главног глумца, малог дресираног меду и кловна који наступају у тандему као брачни пар (боже циркуске ли породице). Наш циркус је пун цвећа, мада иду јулске врућине. Лепо их је видети у циркусу (панда и кловн). Млад свет, лепа лица, лепа тела (користе их у циркуским атракцијам), пуни енергије и осмеха машу ружицама. Па се сетих бајке „трнова

ружица“, а они направише монодраму „трнови ружани“.

Својевремено 50-тих година када је увођено самоуправљање код нас, први раднички савет у институцијама културе уведен је у циркус.

Први увели – први наступили. Напустили га када је кловн Рака покушао да објасни лаву Јошки како да

риче, а овај га појео да прекрати дискусију. Речи ће те „свашта – као у циркусу“. Размислите мало, политичке представе су опасне – ако не знате из ког угла треба гледати или суделовати.

Јовановић Зоран

ИЗ АКТИВНОСТИ СРС

Општински одбор, Српске радикалне странке из Сомбора, у оквиру активности и решавања кадровских проблема, остао је доследан свог Статута и целокупног Програма СРС.

Месни одбор у Бачком Моноштору, претрпео је измене. Уместо досадашњег председника Стипана Бенића, наименован је господин Адам Ковач.

У Месном одбору Чонопља, постављен је господин Жељко Патарчић.

Обилазећи остале Месне одборе, утврђени су и термини за одржавање трибина.

Чонопља: 28. 06. са почетком у 17,30 часова,

Алекса Шантић: 28. 06. са почетком у 20,00 часова,

Станишић: 06. 07. са почетком у 20,00 часова,

Стапар: 13. 07. са почетком у 20,00 часова,

Гаково: 13. 07. са почетком у 17,30 часова,

На нивоу града Сомбора планиране су три трибине:

Месна заједница „ЦРВЕНКА“ – одржаће се 10. 07. са почетком у 19,00 часова,

Месна заједница „ГОРЊА ВАРОШ“ – одржаће се 19. 07. са почетком у 19,00 часова,

Месна заједница „СЕЛЕНЧА“ одржаће се 09. 07. са почетком у 18,00 часова.

Све ове активности су у оквиру информисања грађана о актуелним збивањима и било би пожељно присуство грађана, јер трибине и штампа Српске радикалне странке су једини начин, да се сазна чему теже радикали, шта нуде и против чега се наумољиво боре!

На трибини у Чонопљи и Алекса Шантићу, говориће подпредседник Српске радикалне странке и Савезни посланик, МАЈА ГОЈКОВИЋ, МИЛОРАД МИРЧИЋ, Републички посланик др СТАНКО СТУДЕН и други.

ОО СРС Сомбор

ПО РЕЦЕПТУ

ОПЕРАЦИЈА „ХАБЗБУРГ“

**НОСИЛАЦ ПОСЛА: МИНИСТАРСТВО
ИНОСТРАНИХ ПОСЛОВА НЕМАЧКЕ**

**ИЗВРШИЛАЦ ПОСЛА: БНД (Немачка
обавештајна служба)**

ФАЗЕ ОПЕРАЦИЈЕ „ХАБЗБУРГ“

1. Стварање организације „Алпе-Адриа“,
2. Освајање Мађарске – куповином,
3. Разбијање Југославије,
4. Разбијање Чехословачке,
5. Подстицање мађарских апетита према Румунији, да би се везала
6. Сецесија Војводине,
7. Сецесија Јужног Тирола,
8. Сецесија Истре,
9. Велики повратак фолксдојчера у Словенију, Хрватску и Војводину,
10. Сједињавање у Подунавску конфедерацију – са Аустријом на челу,
11. Асоцијација Подунавске конфедерације са великом Немачком,
12. Повезивање, али са дистанцом, са територијом бивше Босне,
13. Приближавање Србији, на бази економских односа,
14. Обезбеђивање пута према истоку сарадњом са Србима, Бугарима и Турцима,
15. Балкан, извозник хране и рудних сировина,
16. Обезбеђивање тока Дунава.

У појас бивше монархије укључене су: Пољска, Чехословачка, Аустрија, Мађарска, Словенија и Хрватска. Ово повезивање остварено је још 1978. године. Повезивање се вршило на бази

које имају сличну културу, историју, веру, политичку прошлост. Зна се да Пољска има преко 95% католика, Чашкословачка преко 70% римокатолика, Мађарска преко 89%, итд. Иста је ситуација са Словенијом и Хрватском (које су протеклих година тежиле етничкој чистоти). Поред разних обавештајних служби Ватикан је „незаменљиво“ присутан. Поново су на окупу Немачка, Аустрија, Италија, Мађарска... Да ли све ово води ка Уједињеној Европи, не зна се, али да је све везано за Немачку Мителеурупу, то је сигурно. Што се тиче Подунавске конфедерације, лако се може десити, да се претвори у Католичку Унију.

Из горе наведених тачака се јасно види шта је до сада „одрађено“. Оно што је остало, треба да „одраде“ домаће слуге на предстојећим изборима. Појачана активност СПО-а, ДС, и осталих, воде ка горе поменутим циљевима, европских освајача. Идеја о повратку Немаца, које су партизани отерали из Војводине, није само мртво слово на папиру. Туђман је већ извршио „помирење“ својих Усташа. Нама, који смо на ватрометини свих ових збивања предстоји велика борба. Што пре то схватимо, биће нам лакше. Има само једно решење, а то је: СРБИ МОРА ДА СТВОРЕ СВОЈУ НАЦИОНАЛНУ ДРЖАВУ, ШТО ПРЕ!

Летак који је 7. 06. 1996. СПО распуштао по нашем граду, Сомбору, иде у прилог овога што пишемо. Да се подсетимо... на првој страни, поглавље 2. други пасус, цитирамо: „Овакво устројство наше државе налажу и савремена кретања у Европској Унији, чијем што брже приступању мора тежити Србија.“ На страни 2. истог летка, под тачком 3. стоји: „Ако се етничким мањинама ускраћују грађанска, национална, верска и културна права, онда српски народ, као већински, срамоти себе и пред светом и пред собом.“ Даље нећемо, иако има још оваквих „бисера“ којима удружена опозиција жели да што пре удовољи Новом поретку (СПО, ДС, Клуб Војвођана и др.). Шта то националне мањине у Војводини немају (ако су по ономе што имају уопште мањине и угрожени у својим правима) те ће им Вук, Ђинђић и остали на челу са Милошевићем, дати?!

СПС и ЈУЛ-и, овог тренутка раде исто што и горе поменути „душебрижници“ националних мањина

и српског народа, али са друге „стране“. Тачније, капитализам иде „улево“ и прима све елементе социјализма, а социјализам узима све више елементе капитализма. Ово је примамљиво народу. У пракси, то изгледа овако: За багателу се купују привредна богатства бивших социјалистичких земаља, преко корумпираних политичких структура (код нас СПС и ЈУЛ-и), а то су у ствари све бивши комунисти. Поједине опозиције, које смо горе навели, треба да помогну и убрзају ову „купо-продају“ у ствари, привредни распад државе. Да нам се ово догађа, сведоци смо свакодневно.

Зашто нико од наведених партија (СПО, ДС и сличне) не нуде Србима национални програм? Зар није логично и обавезно да и ми Срби, после свега што се догодило са бившом СФРЈ, и ми имамо своју националну државу? Па и ово што се сада догађа са садашњом СРЈ, обавезује честите и поштене претставнике српског народа, да у својим програмима, под тачком 1. понуде стварање Српске националне државе. То од поменуте „екипе“ нико не ради!

Српска радикална странка је стварање и уједињавање свих српских земаља, ставила на прво место. Овај став не може да смета ни једној националној мањини, без обзира о којој је реч. Све мањине, упоређујући их са нашим, немају ни приближно, као ове код нас. Вероватно због „угрожености“ господин Бела Тонковић тражи да мањине посебно гласају на предстојећим изборима у СРЈ?! Кроз ово се види колика су права и слободе дате мањинама! Волео бих да то исто траже Срби у Хрватској или у Мађарској! У нашем граду Сомбору, о било каквој угрожености мањина је илузорно писати, јер су заступљене на свим нивоима друштвених, економских, културних и осталих лествица, и нико их не дира.

Програм уништавања Срба, који су преузели и поједини „Срби“ кроз различите „демократске“ партије, није ништа друго, до гола издаја, већа и од оне Милошевићеве, јер Милошевић је већ „прочитан“, а ови нови, нуде се као „спасиоци“!

У име Српства, опстанка и напретка, што даље од ЊИХ!

Перица Јанковић

ЦЕЛАТИ У БЕЛИМ МАНТИЛИМА

После "успешне" операције, гинеколошког захвата, Госпођа Мирјана Недељковић из Сомбора, је налазом пар комисија, проглашена успешно излеченим пацијентом.

Њено здравствено стање се нагло погоршава, и почетком маја, ове године, на интервенцију Др. Жике Смиљанића, Министра здравља за Војводину, пребацују ову несретну жену из Сомбора за Сремску Каменицу, на Институт.

Ту почиње трагедија ове доброћудне старице, која је уласком у овај "чувени" Институт, кренула стазом смрти.

Сомборска патологија је у јануару месецу ове године, послала исечак на анализу, патолошком Институту у Сремској Каменици. Одговор није стигао све до пар дана, пре њене смрти. Др. Михајловић (докторица) која је добила задатак да уради патолошке налазе, тек на интервенцију сина пок. Мирјане, Господина Миливоја Недељковића, и приликом сусрета са поменутом, несавесном докторицом, избила је на видело сва неодговорност, алкавост у раду и самовоља медицинског особља, патолошког одељења. Затечена у својој неажурности, преплашена, није знала уопште, где се поменути исечак налази, иако је прошло пет месеци, од послатог исечка из Сомборске болнице.

Примањем на онколошко одељење, Др. Никола Новта, лекар пок.

Мирјане, недвосмислено а на основу тренутних налаза, био је за операцију пок. Мирјане Недељковић. Начелник одељења, Доцент, Марија Тешић, користећи свој положај и "велико знање" није дозвољавала операцију. Тиме је директно утицала на смрт моје мајке.

Трагедија достиже кулминацију, доласком "празника", Јосифа радника, познатих у народу као празник рада – нерада. За време свих тих дана сада пок. Мирјана, била је препуштена сама себи. Дежурства су сведена на минимум, а оно медицинско особље, које је требало да донесе одлуку, да ли ће несретну пок. Мирјану оперисати, славило је празник нерада.

Својим свакодневним доласком, утврдио сам, да интерниста кога су тражили, захваљујући празнику нерада, пуна три дана није нашао за сходно, да се појави на одељењу и да коначну реч. Када се појавио, било је прекасно.

Свесним "блокирањем" Др. Новте, ова, горе наведена, неодговорна лица, која се налазе нар радним местима, где се непосредно одлучује о животу и смрти, бескомпромисно треба УКЛОНИТИ. Др. Хауг Јован, који је својевремено оперисао пок. Мирјану, гест Др. Михајловић, назвао је злочином, а Др. Никола Новта, после свега, рекао ми је: "Ваша мајка није морала да умре!"

Ја, син пок. Мирјане, као просветни радник нисам у стању да дотурим

АНКЕТА

Анкетна агенција, МФ, која је позната по својим успешним анкетним резултатима, што су потврдили и избори 1992. године доноси листу тренутног рејтинга странки:

- СПС – 21,49%, са тензијом пада;
- ЈУЛ – 8,25%, са трансформацијом из СПС-а и обрнуто;
- СРС – 17,86%, са тензијом успона;
- ДСС – 7,64%, са осцилирајућом тензијом;
- СПО – 5,54%, са тензијом пада;
- ДС – 3,43%, са осцилирајућом тензијом.

По новом изборном закону, странке које нису наведене, нису у стању да испуне потребан цензус. ЈУЛ, ДСС, СПО и ДС су испод или на "граница" цензуса. СПС и СРС су директни противници.

Коалиција СПС-а и ЈУЛ-а, обзиром на трансформацију чланова, не дају битну разлику процентуалне јачине СПС-а. Коалиција СПО, ДСС, и ДС, би била нека трећа позиција, изражено кроз процентуалну вредност. СРС, као јединствена у свом наступу и тренутно без коалиционих партнера, има тензију успона.

РАДИКАЛНИ ШИЉАК

- Ни јули, није у јулу, због ЈУЛ-а;
- За разлику од светских лудих крава – ове наше, домаће, носе цветове;
- Родило не родило – код сељака "суша";
- Није случајно, да у граду имамо доста "уметничких душа" – у преводу, СПС, даје релацију: Сомбор – Париз – Сомбор;
- "Чистоћа" пере улице – када би тако могла и образ;
- Докле ћемо да живимо у мраку – зар је контрареволуционарно, ако неко "кресне" шибицу;
- За свој народ, Бела Тонковић тражи посебне изборне јединице – у Сомбору је има, код "Банета".

коверту са пар стотина марака, како бих купио милост Др. Тешић, и осталих. Дошавши у посету својој мајци, 23. маја, ове године, чувена професорка Тешић, рекла ми је: "Ваша мајка ће умрети". Тако је и било. Док сам стајао и опраштао се од моје мајке, која се рас-тајала са душом, по налогу Др. Тешић, сада пок. Мирјана Недељковић, држећи ме за руку, викала је:

"Убицо, ниси им дао новац!"

Непосредни сведок, задњих тренутака живота пок. Мирјане, је Др. Новта, кога је такође држала за руку.

Поред Др. Новте, једино биће, које се зове човек, је социјална радница, по имену Љиљана Злојутра. Хвала јој, за све што је учинила.

Целатима у белим мантилима, који су слика и прилика оних, који их постављају на тако одговорна места, где се одлучује о људским животима, нека им Бог суди, и биће тако! Анатема огорченог сина ће их стићи, као и "положена" ХИПОКРАТОВА заклетва.

Проф. Миливоје Недељковић

ул. Коњовићева бр. 3

25000 Сомбор

ОТИМАЧИНА РАДИ ВЛАДАВИНЕ!

Најновији метод режима и политичара на власти, према "своме" народу, оже се упоредити са животињским нагонима. То је у ствари болест која је код животиња позната као канибализам.

Зечеви својим младима одгризају главе, јер им услед недостатка витамина у храни и због стресова, на тај начин, једући своје, себи обезбеђују опстанак.

Државна политичка волумента, када више нема шта од свог народа да опљачка, баца га у тамнице, затвара му фабрике, укида лекове, отима храну, одузима му сва права и предаје га светским џелатима. Ко успе све то да преживи бива уцењен или је уз њих; или ... глава је залог.

Повлачећи паралелу између животињског нагона (из примера) и понашања режима, може се лако закључити да је болест: Канибализам, много хуманија метода од ове друге, па нам остаје да жалимо што смо ипак само људи.

Грађанима Сомбора су ови методи углавном познати. Да би нас држали у тензији "задовољних и срећних" грађана, наше Сомборске режимлије, спроводе нове "методе", увек међу првима у држави. (Што већи послушник—већи Социјал—комуниста).

Познато је да је Сомборска привреда а посебно пољопривреда (као и у већини општина у Србији) потпуно исцеђена и упропаштена, од истих ових који сада владају. Пољопривреда и сељак су најдуже издржали. Већина радника у сомборским предузећима, не прима плате по неколико месеци. Радници ћуте, понекад се штрајкује, али опет се враћају на посао, пре свега, волу они своја предузећа а и гладна уста укућана, поготову оних нејаких, деце, терају запослене мајке и очеве на понижења, ради суза а због корице хлеба. То властодршци знају (имају и они децу, али ситу). Зато, по налогу стежу све јаче, још није стигло до крајње тачке издржљивости, није ни далеко. Не дај Боже, нећемо ваљда своју децу јести?

Добиле Сомборске режимлије задатак партије и дичних им вођа Слобе и Мире, да сваки директор фирме мора у партију ко у мушку ко у женску (а у ствари обе су пишуље). Дакле, наредба стигла директно од брачног пара оболелих дедињских "зечева". Наста трка ко ће пре, јел по каранфил, јел под ружу.

Скоро сви директори Сомборске општинске привреде се "засоција-

лисаше" или "зајулише", као то ће им унети мудрости и снаге и извести привреду из колапса. Међу њима има и поштених, до јуче који одиста много за српство дадоше, па их питамо кад браћо грешисте, онда или сада? Одговарати никоме не морате до себи самима, једнога дана вашој деци? а Богу свакако!

Због неких је народу жао и криво (посебно српскоме), али многи други (познати у народу као дупелисци, пр.: Ђуро Хорват) овоме народу и не могу помоћи и зато су и направој страни, лакше ће бити и Богу, судњег дана.

И тако треба све под контролу болесног "зечијег пара", колико им то још глава треба?

Има још у Сомбору жилавих предузећа (мешовита и деоничарска). Плате додуше и у њима нису ни добре ни редовне, али капитал деоничара је интересантан. Директори као улог у своје учлањење морају капитал радника превести у друштвени или државни, свеједно је, пљачка је свакако. Ко се напљачкао, напљачкао (зна се, ко је и до сада био на власти) ово што је остало треба том истом режиму да се покаже пред народом као спасилац, да за тако опљачкани капитал од сопственог народа купује социјални мир том истом "свом" народу. Има ту и других разлога, али циљ је исти: сачувати Власт.

Користи се ту сценарио најбољих (али ипак јефтиних) телевизијских трилера. Република је у име неовлашћеног отуђења државног капитала, овластила Агенције да изврше процене вредности и капитала у мешовитим и деоничарским предузећима и исправност продаје деоница радницима. Наравно, те наручене Агенције радећи послушно свом "газди", утврдиле су (тамо где им је то био интерес) да су деонице радницима продате незаконито, и оснажили ретроактивно Републички закон.

Сада се намеће питање како су деонице продаване 1992. године по Савезном Закону, сада по Републичком закону, постале незаконите? Укида ли то Република Савезну државу? или Савезне државе није ни постојало? или не постоји ни једне од те две?

Било како било, Канибализам је кренуо. Када болесни све то поједу, на реду су људске главе.

Овај вид болести је на помолу и у нашој општини, пацијенти су препознатљиви по томе што су себи и својим ближњима обезбедиле егзистенцију на непоштен начин, углавном пљачкајући

свој народ. Из милоште они се још називају општински "Оци" (очеве).

Ипак има једна нада. У драматургији и сценарију трилера, никада се до самога краја не зна расплет, па тако и у овом случају, може се десити да деца поједу своје "родитеље". Игра природе је увек могућа.

Зашто се радницима још отима капитал?

Режимлије су све исцедиле, остале су само фабрике и средства за рад. Остала су нам поља изсисана и закоровљена (мало ће бити приноса). Режим је проценио, да би због тога било јако добро, да имају кога, гладника под ноге.

Значи, због процене, да ће ове године приноси бити нешто мањи, да због тога и државно—политички индивидуални шверц неће бити у експанзији као претходних година (због недостатка стратешке важне робе пшенице, кукуруза и др. пољопривредних производа) досетили су се да је потребно пронаћи друге изворе за пљачку. Досетили су се да отму од радника некретнине, средства за рад и други капитал који је још преостао и са чим би могли шуровати са међународним банкама и белосветским криминалцима. Државни монетарни фонд је уништен (уклонили су до јуче свог идола, а сада опасног сведока Аврамовића) те нико на свету им неће дати кредит без покрића, зато све продају што је још остало (продају и туђе, зато и отимају). У Хагу се бело робље продаје и тога се не стиде.

Учешће наше Сомборске владе у томе свему је без резерве, сви се утркују, не би ли већу захвалност добили од Дедиња.

У једном су се сигурно преварили, потценили су снагу Сомборске опозиције, пре свега снагу, знање и поштење српских радикала, чије је време дошло, јер грађанима Сомбора и свих места околу је сасвим јасно колико су непоштени и неспособни који овај град, до града просјака доведоше.

Зато позивамо све грађане Сомборске општине да долазе на трибине, које организује Општински Одбор Радикалне Странке, у граду и у свим местима Општине. Тема трибина ће бити сва актуелна политичка, економска и социјална питања, од интереса за грађане Србије и наше општине.

С. К.

Вампири у музеју

Натавља се голгота г-ђе Јудите Таубнер Кусонић. Без посла од 01. 12. 1994. год. (када је брутално избачена из своје Установе), због једног јединог разлога што је "много знала". Она је и даље предмет изигравања: власти, судства и моћника града.

Ових дана г-ђа Јудита је добила судски позив (као сведок), да се јави Општинском истражном судији, по предмету кривичног дела, а против бившег директора "Ликовне јесени", Љубише Димитријевића. Чија се то савест пробудила или је, ипак верујемо, у питању други разлог?

Овај потез само доказује како је власт на све спремна, ради очувања својих позиција. Отварањем овог поступка, желе јавности да баце прашину у очи. Не желећи да умањујемо одговорност поменутог директора, ипак се ствари морају поставити на своје место. Прави кривци, за нанешену неправду бившој службеници "Ликовне јесени" и уједно и пљачкаши уметничких слика – од јавности се скривају.

Уместо да се спроводе донешене одлуке Управног одбора Установе и решења надлежних органа о враћању Јудите на посао, она се позива да сведочи у поступку, који је већ одавно требао бити окончан. Спремају јој се нова понижења у којима би требала да сагори и одустане од правде, за коју се бори више од годину дана. Ко би са тиме добио? Друштво, наш град и г-ђа Јудина, сигурни смо НЕ. Заштићени би били, од суда јавности, сви они који су учествовали у пљачки баштине нашег града.

Раније споменуто име председника ИО СО Сомбор, г-дина Благоја Свркота као најодговорнијег човека, за упропаштено и опљачкано богатство града (у његовом мандату), није једино у овом ланцу, у "тиму", чији је он, чини нам се, и "селектор". Због тога и није чудно што се овај случај око крађе уметничких слика из "Галерије" и са других изложбених простора скрива, јер је г-дин председник, поред што је добар познавалац и "љубитељ" уметничких дела и по функцији најодговорнији за неправилности у Установама над којима има ингеренцију.

Писмена упозорења која је добијао (лично и на адресу ИС) говоре о томе да је био добро информисан о догађајима у "Ликовној јесени", а то што није одреаговао потврђује тврдње о његовој одговорности. И уместо да је због само тога већ у З а т в о р у (где му је и место), он и даље упропашћава и друге Установе и Предузећа која верујемо исто тако "воли".

Писмена упозорења и сумње да се отуђују експонати из "Ликовне јесени" добила је и Начелница секретаријата за друштвену делатност – г-ђа Нада Мартиновић. Као многима "моћнима" у граду и њој се обраћала г-ђа Јудита,

али без ефекта. После тога очајна жена пише писмо које објављујемо:

Скупштина општине Сомбор
Извршном Савету

Поштована господо,

После неколико мојих неуспелих покушаја да ме прими начелница секретаријата за друштвену делатност г-ђа Мартиновић, упутила сам јој дописе у вези неких догађаја у Установи "Ликовна јесен" Сомбор, која је 28. новембра 1995. год. трансформисана у Културни центар Сомбор.

Не знам разлоге због којих г-ђа Мартиновић не жели да контактира са мном, нити због чега покушава да чињенице изнете у дописима представи као неважне или можда лажне?

Молим Вас да од Ваше драгоценог времена одвојите мало и да упознате са неким чињеницама, а које тврдим да нису неважне, а односе се првенствено на очување уметничког фонда наше општине и на остваривање мог права на рад, који је потврдио и Управни одбор Установе и Општински суд у Сомбору.

Достављам Вам примерак мог другог дописа (први поседује г-ђа Начелница а документа везана за мој повратак на рад општински јавни Правобранилац).

С' поштовањем!

у Сомбору, 02. новембра 1995. год.

Јудита Таубнер Кусонић
Сомбор, Батинска 19

Управо и ово писмо потврђује, колики широк круг људи је био упознат, да ли су хтели или могли реаговати, колико је "моћна" и какве је све разлоге имала г-ђа Начелница, шта је то било толико опасно за пријем аутора горе објављеног писма и да ли ће и о томе бити речи на заказаном суду? Остаје нам да сачекамо и видимо. Све је у овом случају могуће, као што је могуће да се слика, рад чувеног сликара из Париза, Владимира Величковића: "Сива глава зелени кавез" (195 x 195) – 1970–71, инв. бр. 77, налази у исто време на два различита места, у Сомбору у депоу Градског музеја и у Београду код колекционара г-дина Радивоја Дражовића са станом у улици Мариборска бр. 6.

Поменуто слика је била изложена на изложби у галерији "Ликовне јесени", а затварањем ове Установе слика је требала да се пресели у депо градског Музеја на чување (као и многе друге слике и експонати из "Ликовне јесени"). Међутим ово вредно уметничко дело кренуло је пут Београда.

Да би се нови власник уверио у аутентичност слике упутио је писмо у Париз аутору г-дину Владимиру Величковићу (телефон: 99314 084 0690 Париз) који му је потврдио да је слика

његово дело.

Откуда онда иста слика (боље речено приближно слична) у градском Музеју у Сомбору?

На то питање више људи треба да да одговор. Не би се могло рећи да је то само бивши директор "Ликовне јесени". Ствари се и "компликују" што о овој и сличним работама зна шири круг људи из чела Сомборске власти и да ли само Сомбора?

Ова работа се не би сврставала у наш фељтон "Пљачке столећа у Сомбору" да овде нема и позадине и димензија ширих размера (јер шта је 50.000 ДМ – толико вреди ова слика) говори о организованој пљачки уметничких дела познатих сликара, и других вредних баштина нашег Града.

Да слике умеју да говоре, онда би многе од њих ноћу у депоу градског Музеја оптуживале једна друге које су праве а које су копије. Жалиле би се и за својим другарицама којих више нема (а некад су заједно висиле у "Ликовној јесени") а уместо неких сада висе копије и ноћу постају "вампири". И тако Музејом завладаше "вампири". Постоји један озбиљан проблем, директор Музеја, Бане Машуловић се боји мрака, па ноћу не одлази у свој депо, да би чуо своје "вампири". Тада би му било јасно, да недостатак матичне књиге код припремају фонд од "Ликовне јесени" и није било тако наивно, иако је био на ту "ситницу" упозораван.

Па пошто те књиге нема, а исто тако никога не можемо уверити да слике умеју да говоре, предлажемо следеће:

Да се изврши ревизија фонда и упореди стање фонда "Ликовне јесени" које је прешло у надлежност градског Музеја – са пописима (од стране Друштва музејских радника Војводине) Тада ће се утврдити колики број дела недостаје. Ревизијом радова; димензије, теме и сигнатуре, рећи ће колико је "вампира" (копија).

Постојећи фонд се мора фотографисати и упоредити са фото документацијом (која се налази у фотостудију Агалма – вл. Весна Чичовачки), на овај начин ће се чак и апсолутни неверници уверити да се само "Специјалац" Велике Србије, објављујући истину и табу теме које живот значе нашем граду, одлучио да разбије информативну блокаду а против пљачке режимлија.

Наставак афере коју смо случајно открили, моћи ћете читати у следећем броју, а на крају нашег фељтона (који планирамо негде у јесен) објавит ћемо и комплетан "ТИМ" Сомборских криминалаца (наравно са фотографијама) како би их и сам њихов главни "селектор" могао уврстити у "Државни тим" криминалаца.

ПОРАЗ

Када је реч о Југословенској армији, треба рећи да је њена позиција у једначини Југославије и у оквиру државних институција СРЈ, потпуно неодређена.

Као прво, овог тренутка, Армија нема адекватну „врховну команду“, као уосталом и по свему другом у Југославији, настала је потуна анархија. Армију дубоко потреса процес деморализације. На првом месту, то је пораз у Словенији. Једна војска, која је живела на ловорикама прошлости и на њима заснованој „непобедивости“, доживела је сраман пораз, што је оставило дубоког трага на њен морал. То се касније исто, или слично, догодило у Хрватској, Босни и Македонији. Упоредо с тим, дошло је до масовног напуштања Армије од стране официра горе поменутих националности. Они који су остали, били су изложени неповерењу и смењивању. Овим збивањима у редовима Армије, она је постала све више српско – црногорска.

Велики удар моралу Армије, задале су „мајке“, (које су упале у Скупштину Србије). Овај потез „мајки“ је био срачунат да се изазове дестабилизација ЈНА. Ипак, највећи морални удар Армија доживљава у Србији и Црној Гори, где су одзиви на мобилизације били веома слаби. Овакви, а други примери непослушности и расула,

имају своју психолошку позадину. Тачније, војска која је 50 година учена и васпитавана у комунистичком духу, спремна да брани „тековине револуције“, рушењем комунизма у Источној Европи а посебно у Југославији, нашла се на идеолошком беспућу, која није била способна да се пролагоди новим околностима. Она је и даље стајала на старим идеолошким позицијама, мада се део „друштва“ брзо „плуролизовало“ у правцу изразито јаких националистичких набоја.

На специфичном Југосло–венском нивоу, Армија је била васпитавана на идеји „братства и јединства“. И овде се Армија, тако драга идеолошка поставка нашла у вакууму, јер се политичка стварност земље као целине, за време ових последњих неколико година, одвијала у супротном правцу, у духу међунационалне мржње и кидању свих општејугословенских веза. Рушењем Армије, руши се комунизам, а за сепаратисте – што је циљ – руши се југословенство и отвара се простор за рат, „свих против свих“.

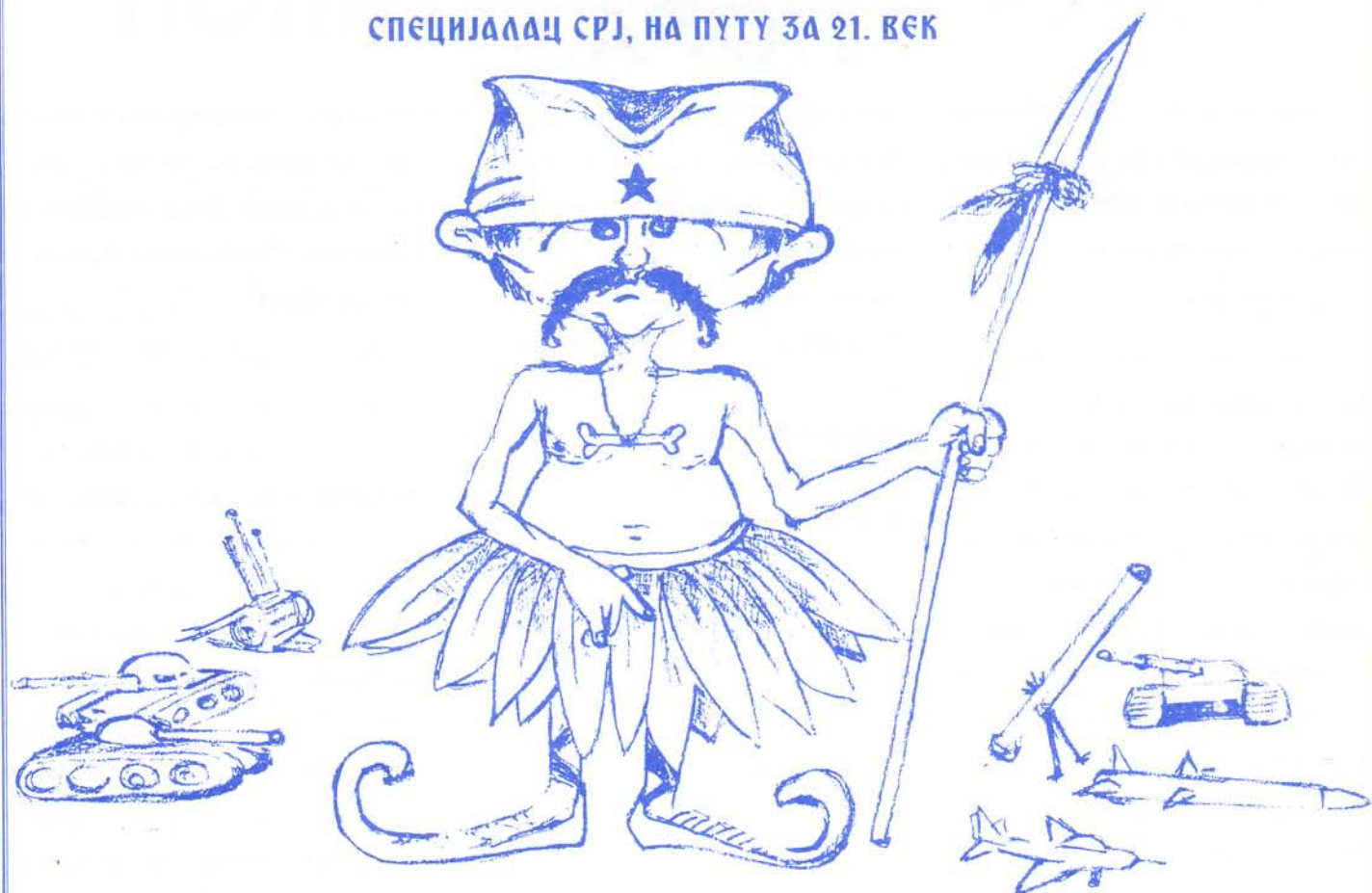
Свему овоме су допринеле и разне армиске бирократске структуре, које су непрофесионално деловале током свих збивања, протеклих пет година.

Ова садашња Армија у многоме подсећа на ону бившу, југословенску – краљевску, која је на теорију

блицкрига, одговарала теоријом ровоског ратовања из Првог светског рата, укопавањем по брдима и планинама. Снабдевање Армије је посебна прича.

Сада, када се СРЈ још увек налази под „ударом“ међународне заједнице, разне измишљене трансформације и деполитизације, су комични наставак распада Армије. Окрњеног састава, slabим примањима, изједначавањем са припадницима МУП–а, су покушаји да се остави какав – такав утисак неке озбиљности и јединствености. Посебно, у задње време, пада у очи, све веће присуство припадника Армије на разним прославама из славне прошлости, војске Краљевине Југославије. И даље индоктрирана, посебно са високим официрима СФРЈ, који су сада на разним положајима у Ја, настоје да поврате самопоуздање. Очигледно је, да то овог тренутка не успева. Чак и заборављени предлог о стварању „плаћене“ војске, не би дала позитивне резултате. Сетимо се плаћеника Америке и других, широм разних светских ратишта. Где год су били, никада нису, освојено задржали. Новац, који плаћеник добија, ослобађа га од оне патриотске одговорности. Да би ствар привели крају, комплетна реорганизација Армије, мора да буде везана тесно и непосредно, за промене у друштвеном систему.

СПЕЦИЈАЛАЦ СРЈ, НА ПУТУ ЗА 21. ВЕК

На првом месту, стварањем националне државе, аутоматски би се створила Армија, која би постојала и дејствовала у корист Отаџбине. У исто време, све високе, комунистичке официре, повући. Оставити младе људе, који су спремни да се ухвате у коштац са насталим променама. Духовним и моралним образовањем, наметнути националне интересе. Нова Армија не сме да буде идеолошки индоктрирана. Она мора да буде обележје народа коме припада. Зато је ЈНА а и садашња ЈА, пропала, јер су ишли путевима

„братства и јединства“ као и „очувањем тековина“, само њима знам. Садашњој ЈА неће помоћи обилазак Зејтиника или Плаве гробнице, када су годинама „бубали“ само од 1941. године па овамо, а сувопарно „кљукање“ подацима из славне војничке српске прошлости, не вреди им, када су у души празни. Да све то раде, искључиво ради обмане нашег народа, показује и чињеница, да и на Крфу, као мајору Гавриловићу, или на Терекешу, свирају, стоје мирно, уззвуче „Хеј Словени“?! Ко кога овде лаже. Сви

они часни и поштени припадници Армије, које је политика понизила, увредила, искористила и „убила понос“, нека покажу мало више воље и жеље за једним својим новим имиџом, именом, као и сврхом постојања. То сепостиже само са вером у Бога, за народ и Отаџбину, за род и пород! Певањем интернационале, сами сте сведоци, докле сте догурали.

Перица Јанковић

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешељ – Генерални директор: Александар Стефановић – Главни и одговорни уредник: Сينيша Аксентијевић – Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић – Редакција: Рајко Горановић, Момир Мирковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешељ, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић – Председник издавачког савета: др Ђорђе Николић – Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Ађим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчетић, Влада Башкот, Стеван Кесеић – Секретар редакције: Љиљана Миоковић